

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ : ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης: ... 18 /2019

(αρ. κατ. δικογράφου : ΑσφΜ205/24.7.2018, 241/13.9.2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή,

Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα,

συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του

στις 14/11/2018,

για να δικάσει τις υποθέσεις μεταξύ :

(Α) ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ : κατοίκου
ο οποίος παραστάθηκε μετά

της πληρεξουσίου δικηγόρου του

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ : κατοίκου
ο οποίος παραστάθηκε διά της
πληρεξουσίου δικηγόρου του και

(Β) ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ : κατοίκου
ο οποίος παραστάθηκε μετά
της πληρεξουσίου δικηγόρου του

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ : 1) Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
που
εδρεύει στον

και εκπροσωπείται νόμιμα από τον διαχειριστή αυτής

2) που διατηρεί
εταιρία γραφικών τεχνών και εδρεύει στα

ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του
3) ο οποίος διατηρεί
κατάστημα εκτυπώσεων ο οποίος δεν

εμφανίστηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο κατά την
εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του εκθέματος

Γοι οποίοι
παραστάθηκαν
ως εκπ
υπό Α
αίτηση

Ο αιτών ζητά να γίνουν δεκτές οι υπό Α, από 24.7.2018 και Β από 13.9.2018 αιτήσεις, που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης ΑσφΜ205/24.7.2018 και ΑσφΜ241/13.9.2018 αντίστοιχα και προσδιορίστηκαν για να συζητηθούν, για τη δικάσιμο της 25.7.2018 η πρώτη και μετά από αναβολές για την παραπάνω δικάσιμο και για τη δικάσιμο της 10.10.2018 και μετά από αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο η δεύτερη

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται πιο πάνω και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα προφορικά ισχυρίστηκαν.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:**

Όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 9421/18.9.2018 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο την οποία προσκομίζει ο αιτών, αντίγραφο της υπό Β αιτήσεως, με την πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 10.10.2018, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον τρίτο από τους καθ' ων η αίτηση κ. Όμως κατά την ανωτέρω αρχική δικάσιμο η υπόθεση αναβλήθηκε μη παρισταμένου (ερήμην) του καθ' ου η αίτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (14/11/2018). Ο καθ' ου η αίτηση δεν εμφανίστηκε κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, που έλαβε χώρα σύμφωνα με τις διατάξεις της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων (682 επ. ΚΠολΔ), στην τελευταία αυτή μετ' αναβολή δικάσιμο. Ο αιτών όμως, παρότι όφειλε, δεν γνωστοποίησε την αναβλητική δικάσιμο στον αντίδικό του - καθ' ου η αίτηση, κοινοποιώντας αντίγραφο του πρακτικού συνεδριάσεως κατά την οποία αναβλήθηκε η υπόθεση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας με κλήση προς συζήτηση για την τελευταία, αφού δεν προσκομίζει κάποια σχετική έκθεση επιδόσεως. Επομένως πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 271 ΚΠολΔ που εφαρμόζεται και στην διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της υπο Β αιτήσεως ως προς τον τρίτο καθ' ου

Κατά το αρ. 1 § 1 του ν. 2121/1993 «οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)». Με το αρ. 2 § 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς... οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στη γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη». Εξάλλου, σύμφωνα με το αρ. 2 § 2 του ως άνω νόμου «νοούνται επίσης ως έργα οι μεταφράσεις, οι διασκευές, οι προσαρμογές και οι άλλες μετατροπές έργων ή εκφράσεων της λαϊκής παράδοσης, καθώς και οι συλλογές έργων ή συλλογές εκφράσεων της λαϊκής παράδοσης ή απλών γεγονότων και στοιχείων, όπως οι εγκυκλοπαίδειες και οι ανθολογίες (και οι βάσεις δεδομένων), εφόσον η επιλογή ή η διεύθυνση του περιεχομένου τους είναι πρωτότυπη. Η προστασία των έργων της παρούσας παραγράφου γίνεται με την επιφύλαξη των δικαιωμάτων στα προϊπάρχοντα έργα, που χρησιμοποιήθηκαν ως αντικείμενο των μετατροπών ή των συλλογών». Σύμφωνα με το αρ. 6 του ανωτέρω νόμου, ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος του έργου, τα δικαιώματα δε αυτά αποκτώνται πρωτογενώς και χωρίς διατυπώσεις. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει, ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από τις εν λόγω και λοιπές διατάξεις του νόμου αυτού, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (αρ. 2 § 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο (ΑΠ 152/2005 ΝοΒ 2005, 1782). Ειδικότερα, πνευματικό δημιούργημα, κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης, είναι το προϊόν του ανθρωπίνου πνεύματος,

το οποίο έχει μορφή προσιτή στις αισθήσεις και, λόγω της ιδιαιτερότητας του, διαφέρει, από όσα προϋπάρχουν στο περιεχόμενο ή τη μορφή του, ως προς τη συγκεκριμένη δηλαδή οργανική σύνδεση και συνθετική διαμόρφωση των επί μέρους στοιχείων του και ως προς τη συγκεκριμένη εκφραστική εφαρμογή της σχετικής αφετηριακής ιδέας του δημιουργού. Πρωτοτυπία είναι η ιδιαίτερη ατομικότητα του έργου, που οφείλεται στην προσωπική συμβολή του δημιουργού. Κρίσιμο στοιχείο και, συνεπώς, βασικό κριτήριο της πρωτοτυπίας, η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο (εκτός από το τελευταίο εδάφιο της παρ. 3 του αρ. 2 του ν. 2121/1993 που αφορά τα προγράμματα των ηλεκτρονικών υπολογιστών), αλλά έχει διαμορφωθεί από τη θεωρία και τη νομολογία, υπό το καθεστώς του ν. 2121/1993 και του προϊσχύσαντος ν. 2387/1920 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας», όπως τροποποιήθηκε από το ν. 4301/1929, είναι η κρίση, ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει με ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα. Η μοναδικότητα αυτή μπορεί να αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματα του έργου (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες), ανάλογα με το είδος και τη φύση του. Εφόσον συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις, οι οποίες αποτελούν ζήτημα πραγματικό, υποκείμενο σε απόδειξη, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθ' εαυτό, που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή, που έδωσε σε αυτό ο δημιουργός του (Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 20, 21 και 98 επ., Μ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔ 35, 1441 επ., ό.π. ΑΠ 152/2005, ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 43, 893, ΕφΠειρ 281/2005, ΕφΑΘ 2768/2003 ΝοΒ 2004, 51, ΕφΑΘ 3252/2002 ΔΕΕ 2003, 293, ΕφΑΘ 9040/2000 ΕΛΛΔ 43, 215, ΕφΑΘ 8153/1999 ΔΕΕ 2000, 383). Όπως προεκτέθηκε κατά το αρ. 2 § 2 του ν. 2121/1993, προστατεύονται ακόμη και τα

παράγωγα έργα και οι συλλογές, ήτοι τα έργα εκείνα, που προέρχονται από τη μετατροπή ή την προσαρμογή των πρωτοτύπων, όπως πχ είναι και οι διασκευές και οι μεταφράσεις. Επομένως, στο μεταφραστή παρέχεται το περιουσιακό και ηθικό δικαίωμα, εφόσον και η μετάφραση είναι προϊόν προσωπικής ανθρώπινης δημιουργίας, διακρίνεται από την ατομικότητα του δημιουργού και συνιστά πρωτοτυπία ή «δημιουργικό ύψος», υπό την έννοια της στατιστικής μοναδικότητας (ΕφΑθ 7902/ 2002 ΕλλΔ 45, 241). Ειδικά ως προς τα έργα εκφράσεως της λαϊκής παράδοσης (φολκλορικά), από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων με την §5, του άρθρου 2, σύμφωνα με την οποία «5. Η προστασία του παρόντος νόμου δεν ... στις εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης, στις ειδήσεις και στα απλά γεγονότα ή στοιχεία» προκύπτει ότι καταρχήν η προστασία του ν. 2121/1923 δεν εκτείνεται στα παραδοσιακά ή φολκλορικά έργα. Ο όρος περιλαμβάνει το αποτέλεσμα της καλλιτεχνικής δημιουργικής δραστηριότητας ενός λαού, το οποίο ενσαρκώνει συνήθως τα βιώματά του, σκηνές από την καθημερινότητά του, τις επιθυμίες του, τις αντιλήψεις του, τα ιδανικά του, τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Το δημιουργικό αυτό αποτέλεσμα μπορεί να λάβει τη μορφή της ποίησης, της μουσικής, του χορού, του θεάτρου, των εικαστικών και εφαρμοσμένων-διακοσμητικών τεχνών όπως είναι, π.χ., οι παραδοσιακοί ρυθμοί, τα ποντιακά ή δημοτικά τραγούδια, οι συνθέσεις αγγειοπλαστικής, κεραμικής, τα εικαστικά ή γλυπτά έργα λαϊκής τέχνης, οι αγιογραφίες, οι παροιμίες κ.τ.λ. (βλ Μαρίνου Μ. Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ 2004, αριθ 209, σ. 110, Πηγή Κωνσταντίνου, Σκέψεις με αφορμή την απόφαση 2232/2006 του Εφετείου Θεσσαλονίκης ΕΕμπΔ 2006, 983-1000). Τα έργα αυτά, με την πάροδο του χρόνου καθίστανται κοινό πολιτιστικό κτήμα και συνεπώς δεν ενέχουν a priori το στοιχείο της πρωτοτυπίας ή ακόμη και αν υπήρχε έχει παρέλθει προ πολλού η διάρκεια προστασίας, όπως άλλωστε και εν προκειμένω συμβαίνει με τα έργα της βυζαντινής αγιογραφίας, δεδομένου ότι έχει παρέλθει σημαντικός χρόνος από το θάνατο των αρχικών δημιουργών των πρωτοτύπων αρχικά θεμάτων που ενσωματώθηκαν ως έκφραση πίστης στη λαϊκή παράδοση του τόπου. Οι

εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης κατηγοριοποιούνται (Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και προστασία εκφράσεων λαϊκής παράδοσης, Πρακτικά συνεδρίου 3-4 Ιουνίου Αθήνα, Η πολιτιστική κληρονομιά και το δίκαιο, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 519 επ. (522)) στις εξής κατηγορίες : α) ρηματικές εκφράσεις, π.χ. λαϊκοί μύθοι και ποιήματα, β) μουσικές εκφράσεις, π.χ. λαϊκά τραγούδια, γ) εκφράσεις του σώματος, π.χ. λαϊκοί χοροί και δ) απτές εκφράσεις, π.χ. λαϊκά εικαστικά έργα, κοσμήματα, χαλιά, κεντήματα, κεραμικά, μουσικά όργανα κ.τ.λ. Στην τελευταία αυτή κατηγορία των απτών εκφράσεων της λαϊκής παράδοσης, λοιπόν είναι δυνατή, και η ένταξη των αγιογραφιών ως έκφραση ενσάρκωσης των θρησκευτικών πεποιθήσεων στον ορθόδοξο κόσμο, καθόσον προεχόντως εξυπηρετούν λατρευτικούς σκοπούς, μέσω ενός συγκεκριμένου τυπικού που χαρακτηρίζει την βυζαντινή αγιογραφία. Παρ' όλο, όμως, που οι εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης δεν προστατεύονται αυτοτελώς (για την έννοια των εκφράσεων λαϊκής παράδοσης, βλ. ιδίως Καλλινίκου, ό.π., σελ. 47 επ. βλ. επίσης, Κουμάντο, ό.π., σελ. 157-158 και Κοτσιρή, ό.π., σελ. 78. 24 Βλ. ενδεικτικά Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και προστασία εκφράσεων λαϊκής παράδοσης, Πρακτικά συνεδρίου 3-4 Ιουνίου Αθήνα, Η πολιτιστική κληρονομιά και το δίκαιο, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 519 επ. (522 και αντίθετα με τα παραπάνω ως προς τη μη ένταξη των αγιογραφιών και μεταξοτυπιών στην προστασία του ν. 2121/1993 βλ Ευφημία Παναγιωτίδου Διαχείριση Πνευματικής ιδιοκτησίας, πηγή : www.urenio.org), μπορούν, κατά την ακολουθούμενη από το παρόν δικαστήριο γνώμη, να αποτελέσουν περιεχόμενο ενός συλλεκτικού έργου, το οποίο θα εμπίπτει στη ρύθμιση της παρ. 2 του άρθρου 2, εφόσον παρουσιάζει πρωτοτυπία ως προς τον τρόπο επιλογής ή ως προς τον τρόπο διευθέτησης του περιεχομένου του. Επίσης, τα ίδια έργα (εκφράσεις της λαϊκής παράδοσης) μπορούν να προστατευτούν και ως παράγωγα έργα (2§2 ν. 2121/1993 , ενδεικτικά μεταφράσεις, διασκευές και προσαρμογές) (βλ και για προστασία με το *sui generis* δικαίωμα του κατασκευαστή βάσης δεδομένων. Βλ. αναλυτικά, Καλλινίκου, ό.π., σελ. 519 επ. (521) και Πηγή Κωνστανίνου ο.π σημείωση 28).

Διασκευή θεωρείται κάθε μετατροπή του έργου είτε στη μορφή είτε στη δομή του η οποία ενέχει δημιουργική συμβολή και καταλήγει σε έργο με την έννοια του άρθρου 2. Δεν υπάρχει όμως μετατροπή και επομένως παράγωγο έργο όταν ένα έργο μιας κατηγορίας συνιστά απλή έμπνευση για έργο άλλης κατηγορίας, ούτε άλλωστε προστατεύεται η κοπιώδης συλλογή του υλικού καθαυτή (Μαρίνος, ο.π αριθ. 175 επ σ. 94 και αριθ. 188 σ. 100). Η προστασία παραγώγου έργου εξαρτάται επίσης από την πρωτοτυπία τόσο ως προς τον τρόπο επιλογής όσο και ως προς τον τρόπο διευθέτησης του περιεχομένου. Δεν εμπίπτουν πάντως στην προστασία του άρθρου 2 οι μεταξοτυπίες, καθόσον αποτελούν μέθοδο εκτύπωσης (βλ και ΔΕΚ της 13.12.1989/υπόθεση C-1/89, καθώς και υπόθεση C-23/1977, ΣυλλΝομολΔΕΚ 1977, 615), αν και δεν θα πρέπει να αποκλειστεί, η προστασία των σχετικών δημιουργημάτων με βάση τις διατάξεις περί αθέμιτου ανταγωνισμού, εφόσον συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις (πρβλ. σχετικά ΑΠ 1223/14, ΕΕμπΔ 14,1028). Τα προαναφερόμενα δύο δικαιώματα (περιουσιακό και ηθικό), τα οποία, όπως αναφέρθηκε, χαρακτηρίζονται ως αποκλειστικά και απόλυτα, περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που απαριθμούνται, ενδεικτικά, στα αρ. 3 και 4 του ν. 2121/1993. Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό εκτός των άλλων, την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την εγγραφή του έργου, β) την αναπαραγωγή του έργου, και γ) τη θέση του έργου σε κυκλοφορία, εξουσία, που περιλαμβάνει τις πράξεις, με τις οποίες το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό (κυρίως διάδοση και διανομή) η οποία όμως (μεταβίβαση της κυριότητας) δεν επιφέρει μεταβίβαση καμιάς από τις εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος (αρ. 17), εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία με το δημιουργό (Κουμάντου, ό.π., σελ. 207, 208, 210). Εξάλλου, το ηθικό δικαίωμα, το οποίο, κατά το αρ. 4 § 3 του ως άνω νόμου, είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και παραμένει στον δημιουργό ακόμα και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος, παρέχει στο δημιουργό, μεταξύ άλλων, τις εξουσίες: α) της απόφασης για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό (δημοσίευση), β) της αναγνώρισης της πατρότητας του πάνω στο έργο. Η

πρώτη από τις ανωτέρω εξουσίες (δημοσίευση) δεν εξαντλείται με την πρώτη δημοσίευση του έργου. Η δημοσίευση αυτού μπορεί να γίνει μετά από σύμβαση ή με τη συναίνεση του δημιουργού και από τρίτο πρόσωπο (π.χ. εκδότη), χωρίς να θίγονται οι λοιπές εξουσίες του ηθικού δικαιώματος (Γ. Κουμάντου, ό.π., σελ. 234, 239, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, έκδοση 2000, σελ. 15, 17, 50 επ. και 89). Εξάλλου, η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητας αναλύεται σε δύο ειδικότερες εξουσίες: α) την εξουσία της ουσιαστικής αναγνώρισης του γεγονότος ότι ο δικαιούχος είναι δημιουργός του έργου και β) στην εξουσία να απαιτεί τη μνεία του ονόματος του πάνω σε κάθε αντίτυπο του έργου και σε κάθε δημόσια χρήση ή, αντίθετα, να κρατάει την ανωνυμία του ή να χρησιμοποιεί ψευδώνυμο. Συνέπεια των προαναφερόμενων δύο εξουσιών είναι, ότι απαγορεύεται σε κάθε άλλον να ισχυρίζεται, ότι είναι ο δημιουργός ή να προβάλλει το όνομα του πάνω στο έργο ως όνομα του δημιουργού. Η προσβολή των δύο αυτών εξουσιών δεν γίνεται μόνο θετικά με την ενέργεια των απαγορευμένων πράξεων από κάποιον τρίτο, αλλά μπορεί να γίνει και αρνητικά με την αμφισβήτηση της ιδιότητας του δημιουργού, χωρίς προβολή του ονόματος του ως δημιουργού (ΕφΑΘ 885/2009 ΔΕΕ 2009, 707, ΕφΑΘ 8263/2007 ΔΕΕ 2008, 116). Κατά τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματός του, με αίτημα την άρση της προσβολής και την παράλειψη αυτής στο μέλλον, ενώ, όπως προκύπτει από την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ, ενώ υπό τους όρους του άρθρου 914 ΑΚ γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (ΑΠ 1051/2015 ΝΟΜΟΣ). Δυνατότητα λήψης ασφαλιστικών μέτρων, εφόσον πιθανολογείται προσβολή πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικού δικαιώματος, προβλέπεται από το άρθρο 64 του ν. 2121/1993, με συντηρητική κατάσχεση των αντικειμένων που κατέχονται απ' τον καθ' ου και αποτελούν μέσο τέλεσης ή προϊόν ή απόδειξη της προσβολής (64§1), χωρίς μάλιστα να είναι αναγκαίο ο ειδικός προσδιορισμός των έργων που προσβάλλονται (§2)

Ο αιτών, με τις υπό κρίση αιτήσεις του, οι οποίες περιλαμβάνουν περιγραφή των ίδιων πραγματικών περιστατικών, στρεφόμενος με την πρώτη από αυτές (υπό Α) κατά του ως ιδιοκτήτη καταστήματος λιανικής πώλησης ειδών αγιογραφίας και με τη δεύτερη (υπό Β από αυτές) κατά της ως διαχειρίστριας καταστημάτων λιανικής πώλησης τόσο στην όσο και στην ειδών Αγιογραφίας και κατά του δεύτερου ως επιχειρηματία συνεργαζόμενης με την πρώτη Ο.Ε επιχείρηση εκτυπώσεων, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου των αιτήσεών του, ισχυρίζεται τα εξής : Ότι είναι επαγγελματίας, αναγνωρισμένος για την πρωτοτυπία των δημιουργιών του αγιογράφος βυζαντινών αγιογραφιών και δημιουργός των αναφερομένων με στοιχεία 1-215 αναλυτικά αναφερομένων έργων, τα οποία αποτελούν πρωτότυπες δημιουργίες βυζαντινής αγιογραφίας, ως προς τη διευθέτηση και το περιεχόμενο, υπό τις ονομασίες που αναφέρει και τις οποίες έχει καταθέσει σε συμβολαιογράφο, με σύνταξη πράξεως καταθέσεως. Ότι με την πρώτη εναγομένη στην υπό Β αγωγή είχε πολυετή συνεργασία και στο πλαίσιο εκμετάλλευσης του περιουσιακού του δικαιώματος εκ των δημιουργιών του, πουλούσε σε αυτή μεταξοτυπίες των έργων του, τις οποίες κατασκεύαζε και επεξεργαζόταν ο ίδιος. Πλην όμως, η τελευταία, αλλά και ο καθ' ου της υπό Α αγωγής ατομικά, με τη συνδρομή του δεύτερου και τρίτου των καθ' ων της υπό Β αγωγής, οι οποίοι ασκούν το επάγγελμα του εκτυπωτή και επεξεργαστή ψηφιακών εικόνων, εκμεταλλευόμενος την μεταξύ τους συναλλαγή ως προς το περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης των έργων του, προσέβαλε τόσο το ηθικό όσο και το περιουσιακό δικαίωμά του με την αναπαραγωγή των έργων του με διαδικασία φωτογραφικής εκτύπωσης σε διάφορα είδη χαρτιού, χωρίς τη συγκατάθεσή του, γεγονός που διαπίστωσε από τη διάθεση των έργων του σε καταστήματα του τελευταίου στην και την τις οποίες ενσωμάτωνε και αναπαλαίωνε σε ξύλο, δημιουργώντας βυζαντινές εικόνες. Επιπλέον ισχυρίζεται ότι κατά τον τρόπο αυτό δημιουργούσε σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό, εκμεταλλευόμενος την προηγηθείσα συνεργασία τους, με

χρήση των μεταξοτυπιών των έργων του και περαιτέρω αναπαραγωγή κατά τρόπο που δεν είχε συμφωνηθεί και εξ αντικειμένου είναι δυνατόν να δημιουργήσει σύγχυση, ζητεί, επικαλούμενος επείγουσα περίπτωση, ως ασφαλιστικά μέτρα : α) να υποχρεωθούν οι καθ' ων να παύσουν τη διάθεση των παραγόμενων αντιγράφων των αγιογραφιών ως πνευματικών δημιουργιών του και να διαταχθεί η καταστροφή τους, β) να διαταχθούν οι καθ' ων να παραδώσουν στον ίδιο κάθε μορφής αποτύπωσης των δημιουργιών του (ηλεκτρονική έντυπη κλπ), καθώς και οι δεύτερος και τρίτος να παραδώσουν το ηλεκτρονικό αρχείο των δημιουργιών του που έχουν αναπαράγει, γ) να διαταχθεί η παράλειψη από την πρώτη καθ' ης κάθε προσβολής των δημιουργιών του, με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως ως μέσων εμμέσου εκτελέσεως της αποφάσεως. Με το παραπάνω περιεχόμενο, οι υπό Α και υπό Β αιτήσεις, που αρμοδίως εισάγονται για να συζητηθούν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 22, 23 και 683 ΚΠολΔ) κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 682 επ. ΚΠολΔ), είναι επαρκώς ορισμένες και νόμιμες δεδομένου ότι στην αγωγή αναφέρονται όλα τα υπό του νόμου απαιτούμενα στοιχεία για το ορισμένο αυτής, ήτοι το γεγονός ότι ο αιτών είναι δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας αγιογραφιών, οι οποίες λόγω της πρωτοτυπίας στη διευθέτηση, τη μορφή και τη δημιουργική συμβολή του, αποτελούν προστατευόμενο παράγωγο και συλλεκτικό πνευματικό έργο λαϊκής τέχνης, το είδος της προσβολής, η συμπεριφορά που την προκάλεσε και ο αιτιώδης με την προσβολή σύνδεσμος, καθώς και η υπαιτιότητα των εναγομένων (ΑΠ 1189/2009 ΕΠολΔ 2010.280) και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1, 6, 13, 33, 65 §§ 1, 2, 3 και 4 ν. 2121/1993. Κατά το μέρος που η αίτηση επιχειρείται να στηριχθεί στις περί αθέμιτου ανταγωνισμού διατάξεις, ωστόσο, αφού πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού αποτελεί, αναμφίβολα, και η απομίμηση ή αντιγραφή ξένου έργου, καθιερωμένου στις συναλλαγές, που προστατεύεται από τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας και η εκμετάλλευση του από μη δικαιούχο προς επίτευξη εμπορικού κέρδους (ΑΠ 1123/2002 ό.π., ΕφΑΘ 4091/2010 ΔΒΕ 2011, 40, ΕφΑΘ 6193/2006 ΕλλΔνη 2007,1461, ΕφΠειρ 281/2005 ΠειρΝομ

2005,174, (βλ και για το διακριτικό γνώρισμα μέσο μέσο, με το οποίο εξατομικεύεται είτε το πρόσωπο (λ.χ. το όνομά του), είτε η επιχείρηση (λ.χ. διακριτικός τίτλος της), είτε το εμπόρευμα ή οι υπηρεσίες (λ.χ. το σήμα και ο διασχηματισμός) (ΕφαΘ 6270/2000 ΔΕΕ 2001.490), ήτοι ιδιαίτερος διασχηματισμός και η ιδιαίτερη διακόσμηση εμπορευμάτων, της συσκευής ή του περικαλύμματος αυτών, εφόσον είναι γνωστά στους σχετικούς κύκλους των συναλλαγών ως διακριτικά σημεία των όμοιων εμπορευμάτων άλλου προσώπου, ΕφΠειρ 220/2004 ΔΕΕ 2004,748, Εφθεσ 1322/2002 ΕττισκΕΔ 2003,167)], η αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αόριστη, δεδομένου ότι δεν εκτίθεται ούτε άλλωστε και συμπληρώνεται τόσο στην υπό Α όσο και στην υπό Β αίτηση η άσκηση εμπορικής δραστηριότητας από τον αιτούντα (βλ ΙΠπΑθ 2638/2013), ούτε άλλωστε εκτίθενται ιδιαίτερα στοιχεία σήματος ή διασχηματισμού (ούτε καν άλλωστε αναφέρεται η αναγραφή του ονόματός του επί των έργων) ώστε να καθιστά αυτά διακριτά από άλλα έργα του είδους.

Από την εκτίμηση των καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν ενόρκως στο ακροατήριο, και

που εξετάστηκαν με επιμέλεια του αιτούντος και της καθ' ης αντίστοιχα και περιέχονται στα ταυτόριθμα με την απόφαση πρακτικά δημοσίας στο ακροατήριο συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου πιθανολογούνται τα εξής: Ο αιτών είναι επαγγελματίας αγιογράφος και από το διατηρεί εργαστήριο αγιογραφίας στον δεν αμφισβητείται δε η αρτιότητα και η καλλιτεχνική αξία των δημιουργιών του στο συγκεκριμένο είδος. Τις δημιουργίες του, υπό την έννοια της δημιουργία των θεμάτων (θέμα εικόνας, αποτύπωση, χρωματολόγιο) κατά τη διάρκεια των ετών της εργασίας του, κατέθεσε, σε πρόσφατο χρόνο, σε ψηφιακή μορφή, στη συμβολαιογράφο συνταχθείσης της υπ' αριθ. 11905/24.7.2018 πράξης κατάθεσης, στο οποίο αποτυπώνονται 215 εικόνες αγιογραφιών με τη μορφή του Ιησού Χριστού της Παναγίας. Στο πλαίσιο της εργασίας του, ήδη από τη δεκαετία του 1980, ο αιτών και η εταιρία όπως αυτή μετονομάστηκε,

συναλλάσσονταν κατά τον εξής τρόπο: ο αιτών εκτελούσε εργασίες αιογραφίας, δημιουργώντας με βάση σχέδια βυζαντινών αιογραφιών – έργων λαϊκής παράδοσης, εγκεκριμένων από την Επισκοπή Αθηνών, κατασκεύαζε μεταξοτυπίες σε διάφορα μεγέθη και πωλούσε τελικώς αυτές, αποτυπωμένες σε καμβά στην πρώτη καθ' ης της υπό Β αίτησης. Ειδικότερα, δημιουργούσε θέματα με βάση προϋπάρχοντα παραδοσιακά θέματα της βυζαντινής αιογραφίας, τα οποία απαιτούν κοπιώδη προσπάθεια, στη συνέχεια αποτύπωνε αυτά με τη μέθοδο της μεταξοτυπίας. Ήτοι γινόταν διαχωρισμός χρωμάτων σε αδιάσταλο χαρτί διαφανές με σινική μαύρη μελάνη και πινέλο. Το κάθε χρώμα με το άλλο εφαρμόζεται με ειδικές συμπτώσεις με το σύνολο των χρωμάτων να περιέχεται σε 30 ως 50 χρώματα σε αδιάσταλο χαρτί. Στη συνέχεια εκδίδονταν φιλμ από ριζόχαρτα στην επιθυμητή διάσταση και αναπαραγωγή του καμβά και τέλος, γινόταν η εκτύπωση με τη μέθοδο της μεταξοτυπίας. Οι καμβάδες με τις μεταξοτυπίες στη συνέχεια, πωλούνταν στην πρώτη καθ' ης

Κατά τη συμφωνία των μερών, οι συγκεκριμένες μεταξοτυπίες, χρησιμοποιούνταν στη συνέχεια, από ειδικούς τεχνίτες ξύλου - υπαλλήλους της πρώτης καθ' ης, επικολλούνταν σε ξύλο και γινόταν περαιτέρω επεξεργασία με φύλλα χρυσού και εργασία προσθήκης φωτοστεφάνωνα αγίων και στη συνέχεια γινόταν εργασία αναπαλαίωσης με ειδικά βερνίκια. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι η πρώτη καθ' ης στην υπό Β αίτηση, εκμεταλλεζόμενη τις αιογραφίες μεταξοτυπιών σε καμβά που είχε δημιουργήσει ο αιτών, αποτύπωσε σε ψηφιακή μορφή αυτές, πιθανώς με χρήση επεξεργαστή ή φωτογραφιών ακριβείας και χρησιμοποίησε περαιτέρω, τον δεύτερο καθ' ου της υπό Β αιτήσεως, ο οποίος ασκεί δραστηριότητα εκτύπωσης ψηφιακών εικόνων, αναπαρήγαγε αόριστο αριθμό εικόνων κατά πλήρη αντιγραφή των δημιουργιών του αιτούντος και ακολούθως, με πολύ χαμηλότερο κόστος και χαμηλότερης ποιότητας υλικά, προέβαινε στην ίδια διαδικασία αναπαλαίωσης των ψηφιακών αυτών εικόνων – προϊόντα φωτοτυπίας, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό το κέρδος της, από την εκμετάλλευση του προϊόντος της εργασίας του αιτούντος. Από τα ως άνω αποδεικτικά μέσα ωστόσο και παρά την κοπιώδη διαδικασία παραγωγής τους,

δεν πιθανολογείται ότι τα έργα που δημιουργεί ο αιτών εμπίπτουν στην προστασία των διατάξεων της πνευματικής ιδιοκτησίας, υπό την έννοια που αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Ήτοι, δεν πιθανολογείται ότι ξεπερνούν κατ' αποτέλεσμα, ως δημιουργίες την απλή έμπνευση και τη συλλογή υλικού, με στοιχεία τέτοιας πρωτοτυπίας και δημιουργικής έκφρασης ώστε να καθιστούν τα παραγόμενα έργα παράγωγα ή συλλεκτικά έργα εκφράσεως λαϊκής παράδοσης ώστε να μπορούν αυτοτελώς να προστατευτούν ως πνευματικά δημιουργήματα. Συγκριμένα, με δεδομένο ότι a priori, η βυζαντινή αγιογραφία στερείται προστασίας τόσο λόγω του ότι ακολουθεί συγκεκριμένη θεματολογία παραδοσιακών θεμάτων, ο τρόπος επιλογής όσο και ο τρόπος διευθέτησης του περιεχομένου της αρχικής βυζαντινής αγιογραφίας ως το τελικό έργο που παράγεται από τον αιτούντα (ως προκύπτει από την επισκόπησή τους), δεν πιθανολογείται ότι εμφανίζει διαμόρφωση θέματος, διευθέτηση περιεχομένου, επιλογή στοιχείων, ικανής μοναδικότητας ώστε να δημιουργείται ένα πρωτότυπο διαφορετικό συλλογικό έργο και να εντάσσεται το τελικό δημιούργημα στην προστασία των παραπάνω διατάξεων. Ο ίδιος άλλωστε εκθέτει ότι ακολουθεί θεματολογία εγκεκριμένη από την Αρχιεπισκοπή Αθηνών, χωρίς να πιθανολογείται επιλογή και διευθέτηση του περιεχομένου κατά τρόπο ώστε τα έργα του να εμφανίζουν στατιστική μοναδικότητα ως παράγωγα ή συγγενικά έργα. Κινούμενος επομένως, στο πλαίσιο των μορφών και των δομών της παραδοσιακής βυζαντινής αγιογραφίας, παρά την αρτιότητα εκτέλεσης και την κοπιώδη διαδικασία δημιουργίας των θεμάτων του, το ύφος και το είδος των δημιουργιών του δεν καθιστά τα έργα επαρκώς διακριτά, για το μέσο παρατηρητή τουλάχιστον, από τα κλασσικά έργα της ειδικής αυτής μορφής τέχνης-έκφρασης της εικαστικής λαϊκής παράδοσης. Ως παράγωγα έργα, τα δημιουργήματά του εξάλλου, ως τελικά παραγόμενα έργα περιελάμβαναν, υπό τη διαδικασία που προπεριγράφηκε και τη δημιουργική εργασία των τεχνιτών υπαλλήλων της καθ' ης. Πρέπει κατόπιν των παραπάνω να απορριφθούν αμφότερες οι αιτήσεις, καθόσον δεν πιθανολογείται ασφαλιστέο δικαίωμα που να δικαιολογεί το αίτημα. Η δικαστική δαπάνη

μεταξύ των διαδικών πρέπει να συμψηφισθεί, καθόσον η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (179 ΚΠολΔ)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των διαδικών της υπο Α και Β αίτησης, πλην του στην υπό Β αίτηση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ απαράδεκτη τη συζήτηση της υπό Β αιτήσεως ως προς τον τρίτο καθ' ου

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την υπό Α (ΑσφΜ205/24.7.2018) με την υπό Β αίτηση (241/13.9.2018)

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ τις αιτήσεις.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ εν όλω τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στα Τρίκαλα, στις 4 Φεβρουαρίου 2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Για τη δημοσίευση :

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ